

Вяра

Приложение 1-во с подробни разяснения към "Истинската християнска вяра"

Преди да продължим с ролята на Синедриона, на членуващите в него крупни италиански еврейски банкери И НА НЯКОИ СВЪРЗАНИ РОДСТВЕНО С ТЯХ УПРАВЛЯВАЩИ БАЛКАНСКИ И ВИЗАНТИЙСКИ ДИНАСТИИ, в османското завладяване на Византия, Второто Българско царство и другите Балкански държави, а също и **В**

МНОГО ДОБРЕ ПЛАНИРАНИЯ И ОСЪЩЕСТВЕН МОЩЕН УДАР СРЕЩУ ПРАВОСЛАВНАТА ВЯРА И ИЗПОВЕДАНИЕ, ще се спрем върху историята и механизма на натрупване на несметния капитал, стоящ зад реалното извършване на тези действия.

Много преди идването на Христос еврейската върхушка била превърнала Йерусалимския храм в **БАНКА** и център на финансови и търговски операции. Там се съхранявали ценностите, събирани от всички юдеи. Едно от най-силните и **ИЗОБЛИЧАВАЩИ** обвинения на Христос към юдейския елит е, че този елит искал от хората да се заклеват в златото, а не в храма:

„Горко вам, водачи слепи, които казвате: ако някой се

закълне в храма е нищо; но ако някой се закълне в златото на храма, задължава се. Безумни и слепи, кое, наистина стои по-горе: златото или храмът, който освещава златото.“ (Мат. 23: 16,17).

Именно след като Иисус изгонва търговците от храма, Той бива предаден на разпятие.

Не случайно, не дълго след Неговото убийство идва Божието наказание над юдеите богоборци и храма бива разрушен от римляните. Оцелелите евреи заедно със Синедриона се разселват сред други народи, включително и във Вавилон и започва нов етап в техния духовен и политически живот, ЦЕНТРАЛНО МЯСТО В КОЙТО ЗАЕМА ИДЕЯТА ЗА ВЪЗВРЪЩАНЕ ЗЕМИТЕ НА ИЗРАЕЛ И ПОСТРОЯВАНЕТО НА ТРЕТИЯ ХРАМ, В КОЙТО ТРЯБВА ДА СЕ ВЪЗЦАРИ ОЧАКВАНИЯ ОТ ТЯХ ФАЛШИВ МЕСИЯ НА САТАНА – АНТИХРИСТА. ТОЗИ ЕТАП ДНЕС ВЕЧЕ Е ПРЕД ЗАВЪРШВАНЕ.

За постигането на тази идея всеки евреин, независимо в коя юдейска секта пребивава, независимо къде по света се намира, независимо дали е дребен търговец, общар, златар, лекар или е едър корабособственик, спекулант, банкер, лихвар и т.н. **ПРОДЪЛЖАВА ДА ПЛАЩА ЕЖЕМЕСЕЧЕН ДЕСЯТЪК ОТ ПЕЧАЛБАТА СИ НА СИНЕДРИОНА.**

Освен това, през вековете евреите започват да създават свои приятелски кръгове сред гоите (нееврейците от местното население на държавите, където се намират), в които влизат най-вече хора от националната АРИСТОКРАЦИЯ, ДЪРЖАВНИ СЛУЖИТЕЛИ, ДУХОВНИЦИ, рицарство, висши военни, крупни земевладелци, богаташи, предприемачи, учени, мислители, философи, творци, и много добри специалисти в дадени области и технологии.

Тези приятелски еврейски кръгове **СЪЩО ЗАПОЧВАТ ДА**

СЪБИРАТ ДЕСЯТЪК ЗА СИНЕДРИОНА И ЗА ПОСТРОЯВАНЕТО НА ХРАМА.

Затова те символично започват да се наричат ЗИДАРИ – МАСОНИ (MASONS анг.) НА НОВИЯ ХРАМ.

Показателно е, че сред най-старите и най-известните от тях са т. нар. „ХРАМОВНИЦИ” т.е. ТАМПЛИЕРИ (от **Temple** – **ХРАМ**. Официално название: **Knights Templar - Soldiers of Christ and of the Temple of Solomon - Рицари Тмплиери - Войни на Христа И НА ХРАМА НА СОЛОМОН**; лат. *Pauperes commilitones Christi Templique Salomonici Hierosolymitanis*). Неслучайно ордена е основан на Храмовия хълм в Йерусалим през 1119 г. от група рицари, начело с Юг дьо Пайен, след Първия кръстоносен поход. Този орден взема дейно участие като куриер, охранител на пратките, пазител на парите и посредник при подкупите и заемите, които Синедриона дава на държавни и църковни служители, аристокрация, монарси и т.н.

Абсолютно закономерно един от главните организатори и спонсори на кръстоносните походи е владяната от еврейските банкери ВЕНЕЦИЯ, КОЯТО ПО ТОВА ВРЕМЕ Е И СЕДАЛИЩЕ НА СИНЕДРИОНА.

Ето какво е записано: „Венецианският елит играе ключова роля в организирането на кръстоносните походи, т.е. на тази по същество международна разбойническа операция, която венецианците ръководят, съвместно с Бенедиктинския орден и Ватикана. Организираното от венецианците (и тогавашния им дож Енрико Дандоло) завладяване и разграбване на Константинопол през 1204 г., по време на Третия кръстоносен поход, им носи 400 хиляди сребърни марки, както и много други значителни дивиденди - както

материални, така и нематериални (включително териториалните придобивки - 3/8 от византийските владения и редица стратегически средиземноморски острови, включително Крит и Кипър, да не говорим за отстраняването на един от основните им геополитически съперници)." *„La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа"* - Доц. Д-р Андрей Фурсов

Споменатият дож Енрико Дандоло е умрял от изтощение при бягството му от преследващите го български войски след поражението на кръстоносците при Одрин на 14 април 1205 г. Разбиването на основните кръстоносни войски, избиването на голяма част от елита им, пленяването на императора Балдуин I и последвалото по-късно окончателно разрушаване на Латинската империя е една от причините да бъдем толкова мразени от запада и от чифутите му и до днес.

Неслучайно при подписването на Ньойския мирен договор на 27 ноември 1919 г. французите най-нагло заявили на българската делегация: „най-последващ граф дьо Ньой беше отмъстен“.

Ньойският диктат е най-яркото потвърждение за ПЛАНИРАНОТО ОТМЪЩЕНИЕ НА ЗАПАДА НАД БЪЛГАРИТЕ. Договора е сключен между България и Антанта след Първата световна война. Мястото на подписването му е специално подбрано от юдомасонското рицарство. Това е бил замък на граф дьо Ньой, ЗАГИНАЛ В БИТКАТА С БЪЛГАРИТЕ ПРИ ОДРИН ПРЕЗ 1205 г., задно с целия елит на западните кръстоносци еретици.

Неимоверното обогатяване на еврейския елит е станало със съществената намеса и помощ от тъмни сили, които са били

призовавани в окултни ритуали, все по-усъвършенствани през вековете чрез взаимстване от различни езически култове на народи, сред които са живели евреите. **Най-съществено това заимстване е било от Вавилонските и Персийските жреци и магове и именно тези райони са люлка на юдейския талмудизъм и кабализъм (техния „нов завет“, но с дявола).**

Освен синтезирания магически опит в извикване и общение с висши паднали ангели, става въпрос и за научаване от различни цивилизации и предаване в поколенията на чисто практически знания за финансови, икономически и търговски операции, манипулации и спекулации, които са съчетани със строга йерархия в юдейското общество, безпрекословно подчинение **И ФИНАНСОВО ОТЧИТАНЕ НА ЕЖЕМЕСЕЧЕН ДЕСЯТЪК** пред висшия еврейски ръководен орган – съвета на аристократичната, заможната олигархична и духовната равинската върхушка, наречен Синедрион, който винаги е ръководен еднолично и авторитарно от еврейски княз, династично предаващ властта си в поколенията.

След като всеки един жидомасон и евреин по света е плащал и плаща десятък от своя доход на Синедриона за идеята „Нов храм в Йерусалим“, то представете си какви колосални суми са текли и текат ежемесечно към единния ръководен орган на евреите по света. **Тези средства са били използвани за споменатите подкупи и заеми, включително и държавни, а също и за разпалване на локални войни и международни конфликти, които са осигурявали нуждаещи се от заеми воюващи държави и съответно свръх печалби за еврейските банкери, разоряване на тези държави и налагане на финансов, икономически и политически контрол на Синедриона над тях, чрез местни евреи и жидомасони гои.**
ОСНОВНОТО Е, ЧЕ ТАЗИ ТАКТИКА, ОПИСАНА В

ПРОТОКОЛИТЕ НА СИОН КАТО „ТЕЗА-АНТИТЕЗА-СИНТЕЗА“ СЕ ИЗПОЛЗВА И В РАЗЛИЧНИТЕ ЦЪРКВИ И РЕЛИГИИ.

Ето още фактология по темата: „Във Венеция още през 1152 съществува еврейска общност, наброяваща 1300 души, която през XVI век нараства до 6000 души (*самата дума „гето“ идва от италианското „Getto Nuovo“ - остров във Венеция, където са живели предимно евреи - б.р.*). Много марани бягат във Венеция и имат сериозен принос за интелектуалния живот в града, формирайки специфичните му традиции. Една от най-големите bankerски фамилии във Венеция - Липман, е еврейска, а сред венецианските благороднически семейства има и еврейски. Залагайки на Хабсбургите, венецианците се заемат активно с утвърждаването им начело на Свещената Римска империя. Именно венецианското сребро, с посредничеството на немските лихвари (*отново евреи или техни сътудници масони - б.р.*) помага на Карл I Хабсбург да стане император на Свещената Римска империя, под името Карл V. Следва да отбележа обаче, че подкрепата за Карл не пречи на венецианците само няколко години по-късно да финансират войната на Франсоа I срещу него, като този път императорът разчитат на финансовата подкрепа на Генуа. Всъщност, и генуезците, и венецианците преследват обща цел, разпалвайки и поддържайки конфликта, който им гарантира отлични печалби и отвлича вниманието от двете италиански републики. Резултат от тази венецианска игра са Италианските войни между Испания и Франция, продължили през цялата първа половина на XVI век.

Тези войни не са единствения европейски конфликт, в който за замесени политическите и финансови интереси на венецианците. Веднага след поражението си от Камбрийската лига, венецианците, които по време на този конфликт успяват

да подкупят римския папа, започват да спонсорира
противниците на Католическата църква, осигурявайки
сериозна финансова подкрепа за Реформацията. Но след като
процесът на реформация на църквата започва да набира
скорост, те решават да го "балансира" и започват да
подкрепят Контрареформацията, т.е. да финансират битката и
с Реформацията. **Именно Венеция, в частност, работи**
активно за създаването на Йезуитския орден. Основателят
на ордена Иниго (Игнатий) Лойола е препоръчан за тази цел
от една от най-старите и знатни венециански фамилии -
Контарини. Така католиците-контрареформатори се сдобиват
с много сериозен инструмент, самото наличие на който
задълбочава и ожесточава религиозния конфликт в Европа, а
пък фамилията Контарини, както и цялата венецианска
олигархия, се сдобиват със своеобразна "общоевропейска
разузнавателна служба".

След края на Италианските войни в средата на XVI век, венецианците се нуждаят от нов конфликт. Именно те подстрекават испанския крал Филип II (сина на Карл V) да предприеме "кръстоносния си поход" срещу холандските протестанти, бунтуващи се срещу испанската корона. Сред причините за този бунт е т.нар. Валядолидски декрет, с който през 1557 Филип II спира плащанията и забранява износа на злато от Испания, тъй като от него печелят всички други - включително холандските търговци - но не и самите испанци. Този декрет тотално ерозира финансовата мощ на Фугерите и нанася тежък удар по фламандския град Антверпен и неговата борса, от който те така и не успяват да се съвземат (за кратко време центърът на северноевропейската търговия се премества в Хамбург, а след това - в течение на почти век - в Амстердам). Италианските, немските и английските банкери напускат Антверпен, т.е. лишаването на страната от испанското злато се оказва един от факторите ускорили т.нар.

"нидерландска революция".

Сред онези, които подстрекават Филип II да накаже холандците, са не само венецианците, но и генуезците: ако през XII-XV век Венеция и Генуа са непримирими противници, в новите условия през XVI век, макар че между тях продължава да съществува известна конкуренция, те все по-често действат заедно. Генуезците отнемат от Фугерите финансирането на Испания и започват да отпускат заеми на Филип II с фантастичната лихва от 70%. Испанските колонии Мексико и Перу осигуряват 80% от среброто в света, което обаче се оказва най-вече в ръцете на генуезците и венецианците. Самото откриване на „Новия свят” е ръководено генуезецът Христофор Колумб. Си Ен Ен направи специално предаване, посветено на проучването на Чарлз Гарсия, един от най-влиятелните латиноамериканци в САЩ, който твърди, че мореплавателят всъщност бил "Мара" - човек, криещ своите еврейски корени, за да избегне преследването на евреите в Испания. "И още нещо, което е още по-интересно - неговото славно пътуване до Новия свят било финансирано от виден евреин и от още двама евреи, които малко по-рано приели католическата вяра", завършва Гарсия. Колумб е женен за дъщеря на бившия велик майстор на рицарите на Тамплиери от Португалския орден за това и платната на корабите му са с червения тамплиерски кръст. Той фактически започва колонизацията, разграбването, масовото избиване или заробване на много от останалите живи индианци. Експедицията на Колумб тръгва на 3 август 1492 г. Няколко месеца преди това (на 31 март 1492 г.) в Испания е издаден Алхамбрайският декрет, според който на евреите на територията на Кастилия и Арагон се предоставя правото на избор да останат да живеят там, но да приемат християнството, или да напуснат в четиримесечен срок (до 31 юли 1492) (фактически Колумб започва да търси нови земи за

своите сънародници и ги намира. А в крайна сметка Синедриона се мести и до ден днешен е именно в „Новия свят” – В Ню-Йорк. Показателно е, че първото име на града е било Ню Амстердам (Новия Амстердам), а Синедриона преди това се мести от Венеция в Амстердам – б.р.).

За да управляват по-добре споменатия сребърен поток от колониите, през 1587 венецианците създават първата си държавна банка Banco di Piazza di Rialto (тя скоро бива погълната от Banco del Giro, но началото на създаването на държавни банки в Европа е положено), а генуезците - т.нар. Безансонски панаири в Пиаченца (Северна Италия). Всъщност, истината е, че зад генуезците и флорентинците стоят именно венецианците.

"Биметалическите контакти" с Китай, където в края на XVI век е въведен единен данък, плащан в сребро, както и финансовото ограбване на Испания (включително с помощта на "нидерландската буржоазна революция"), позволяват на венецианците в самото начало на XVII век не само да изплатят държавния си дълг, но да си гарантират наличието на 12-14 млн. дукати в хазната на Републиката. При това венецианците предават част от получаваните от Испания (като лихви) средства на холандците, финансирайки борбата им срещу испанците, т.е. организирайки войни и бунтове, те разпалват конфликтите на континента.

Както цинично отбелязва в края на XVI век венецианският посланик в Испания, доскоро на страната му са били необходими 1 млн. дуката за да организира война в Европа, но "сега, заради инфлацията, това излиза по-скъпо".

В същото време, редица високопоставени холандци, преследвани от испанските власти, намират убежище във Венеция. В условията на общоевропейския религиозно-

политически конфликт, за чието развитие венецианците активно съдействат, те могат по-лесно да решават собствените си проблеми.

В края на XVI век обемът на венецианската търговия двукратно надвишава този на анлийската и френската търговия взети заедно (3 млн. дуката срещу 1,52 млн.).

През 1582 по решение на папа Григорий XIII се въвежда новия (грегориански) календар. Той е създаден от специална комисия, водеща роля в която играе известният математик и астроном Игнатий Данти (1536-1586) от Болонския университет, който - наред с Университета на Падуа - е интелектуален и идеен бастион на венецианците.

В Нидерландия венецианците развиват бурна дейност. На първо място, те правят всичко възможно за да обвържат деловата активност на холандците със собствените си интереси. Едно е средствата за това е създаването през 1602 на нидерландската Източноиндийска компания. Още преди това обаче, през 1594-1597 Нидерландската република, опирайки се на капиталите на избягалите от Иберийския полуостров евреи, поставя под контрол разпределянето на "колониалните стоки" в Северна Европа, като в основата му е реекспортът на доставяните от Португалия подправки към Германия.

Съвместно с холандските (по-точно, еврейските) търговци, те създават Амстердамската борса, а през 1609 – Амстердамската банка (Wissebank), с две хиляди депозитари, която е най-голямата в Европа до началото на XVIII век.

От края на XVI век Нидерландия вече е завзета до голяма степен от еврейските капитали – тъй като тук се преселват много евреи-марани, бягащи от Испания и Португалия, привлечени от традиционната веротърпимост в тази страна и

отличните условия за бизнес и търговия.

Мараните са иберийски евреи, които формално са приели християнството, но на практика са запазили вярата си, т.е. те са своеобразни „криптоюдеи“, преследвани от испанските и португалски власти и от Инквизицията. Според руския историк от еврейски произход Семьон Дубнов: „До средата на XVII еврейската колония в Нидерландия спокойно би могла да се наречи „Нова Испания“ или „Нова Португалия“, тъй като включва почти изключително марани, избягали от Иберийския полуостров. По онова време Нидерландия представлява истински сафарадски център. Едва след втората половина на XVII век към нея са насочват големи групи евреи-ашкенази от Източна Европа“.

Мараните играят основната роля на нидерландския пазар в началото на XVII век, но истината е, че подготовката за създаването на този пазар е извършена от венецианците и генуезците още през втората половина на XVI век...

Единствената алтернатива на Нидерландия по онова време е Англия – освен, че островът е защитен от континента с естествена водна преграда (пролива Ламанш) той разполага с необходимия потенциал да се превърне в ядро на северноатлантическия свят. Англия вече е подготвена от венецианците като тяхна „резервна площадка“ – всъщност, те работят по този въпрос още от края на 20-те години на XVI век, т.е. в течение на почти столетие. В Англия вече набира скорост процесът на формиране на нов социосистемен и геоисторически субект.

Венецианците и генуезците съвместно контролират финансово и Испания, що се отнася до германските княжества, те са предимно в сферата на влияние на Венеция, а швейцарските кантони - в тази на Генуа (макар че венецианците постепенно разширяват присъствието си и там),

като финалът на този процес настъпва едва след няколко века, през 1815, когато на практика се създава държавата Швейцария - до голяма степен, в качеството и на допълнителна "камера за съхраняване" на богатствата на венецианските фамилии и "зона" на застрахователните компании. (от последните няколко изречения става ясно кой стои зад създаването на огромната Английска „империя над която слънцето никога не залязва“ и зад оформянето на световния финансов център Швейцария – б.р.).

**„La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа”
- Доц. Д-р Андрей Фурсов**

„Терминът „банка“ идва от италианското „банко“ - скамейката, на която са седели обикновено сарафите, най-често евреи. Банкерската дейност за евреите била разрешена от самото им заселване в Европа. В Италия, според известния английски автор на историческа есеистика Пол Джонсън, отношението към евреите било изключително търпимо и общините на всички градове-държави като Венеция и Флоренция стимулирали bankerството у евреите. Еврейският бизнес преживявал при лихви по заемите от 15-20%... (A History of the Jews, Paul Johnson, 1987).

Разбиването и поставянето на Западна Европа под контрола на еврейския синедрин става чрез внедряване на антихристиянски учения и създаване на тайни общества. Битката срещу християнството вървяла по две линии. Едната - чрез превземане на папската власт и превръщането ѝ в антицърковен феномен. И другата - чрез разбиване на Европа на различни лагери, непрестанно враждуващи помежду си. От центъра на bankerското лихварство - Венеция тръгвали всички подобни инспирации. Такава била например групата на Пиетро Помпонази - **поклонник на Аристотел от Падуга,**

който отричал безсмъртието на човешката душа (същото прави и юдейската секта садукеи – б.р.). **Неговият ученик Гаспаро Контарини създаде цяла школа, постлала пътя на протестантизма. Протестантизма е създаден от евреите като начин на разбиване на християнството изобщо и използва недоволството срещу папския произвол. А самият Ватикан по това време също е изцяло контролиран от юдейските банкери** (както казахме тази схема е описана в „Протоколите на Сион“ като теза-антитеза-синтеза – б.р.). Контарини и неговият съмишленик Франциско Зорзи подтикваат английския крал Хенри VIII да отцепи англиканската църква, тъй като няма друг начин да се ожени за седми път. **Зорзи учредява розенкройцерска ложа в английския двор.** В същото време разколническата мрежа на Контарини - Зорзи подпомага и точно обратното крило в клира - крайните антиреформисти, йезуитите и Инквизицията. Тези съзаклятници могат да вършат това, **защото имат огромните пари, осигурени им от спекула с лихви във Венеция (ПО ТОЧНО ОСИГУРЯВАНИ ИМ НЕИЗЧЕРПАЕМО ОТ САМИЯ ВЕНЕЦИАНСКИ СИНЕДРИОН - б.р.).** Този модел ще наблюдаваме по-късно през вековете да се повтаря няколко пъти: **задкулисни финансови магнати (чрез тайни общества - розенкройцери, темплиери, фримасони и др.) ще дават пари и на крайно десни, и на крайно леви радикали, за да разрушават модела на стабилно, базирано на вяра и морал общество.** Сякаш под индиго ситуацията с розенкройцера Зорзи, който дава рамо и на протестанти и на техните врагове - йезуитите, виждаме **в началото на XX век, когато еврейските финансови магнати Варбург, Кун и Лоеб изсипват милиони, за да финансират нихилистичната, болшевишка, антиправославна революция на евреите Троцки-Бонщайн и Улянов-Бланк в Русия. Същите кръгове дават пари след 15-20 години и на нацистите в Германия - врагове на**

комунистите, за да развият военна индустрия и да въвлечат света в глобална война. Ето пример за това: американският банкер от еврейски произход Якоб Шиф финансира своя сънадродник Адолф Окс, който иска да купи „Ню Йорк Таймс“. Окс купува вестника, който днес дава тон на американската и световна журналистика. Така Шиф и банкерите около него като Варбург си купуват влияние в медиите. След това Шиф и компания финансират руския евреин Бронщай (Троцки), за да извърши болшевишка революция в Русия и да разсипе една империя.

В началото на 30-те години Шиф и Варбург помагат финансово „контрапукта“ на болшевиките - Хитлер да дойде на власт и да завладее Европа.

Схемата на диалектиката е класическа кабалистична схема, която залага на дуализма (*отново за принципа теза-антитеза-синтеза – б.р.*). Дуализмът като религиозна философия е в основата на най-силните ереси и секти, които започват да атакуват християнската църква от създаването ѝ до днес - гностицизмът, манихейството, богомилството, катарите и др. Той преминава в еврейската кабала от по-стари философии и религии - халдейски и асировавилонски като зороастризма. При дуализма има две равнопоставени начала - добро и зло. На практика при всички видове дуализъм, има два бога, защото „антибогът“ (сатана) е равностоен на Създателя си. Нещо повече, според дуалистичните учения сатана сам е създател.

Българските богомили (последователи на манихейството) например, са учили, че сатана е създал материалния свят, а Бог – небесния. Богомилството остава огромна рана в тялото на Българската църква, става повод за откъсването на членове от нея и спомага на отделилите се да приемат исляма и католицизма в по-късните времена.

Антисоциалната, антисемейна, антиармейска, антидържавна, антицарска и антибожествена секта на бого(не)милити отслабва обществото, отблъсква защитата на Светия Божи Дух от България и я хвърля в ръцете на други, подобни на тях еретици - мюсюлманите. Не случайно богомилските общности скоро след завладяването стават помашки - най-големи те са били в Родопите и в Босна.

Например интересен и уникален е случаят с Босненската църква, която институционализира богомилството, а по-после съдейства за трайната ислямизация на населението на Босна, което днес се идентифицира като бошняци, т.е. славяни-мюсюлмани. Според някои български учени (напр. Пламен Павлов) сходна е появата и на повечето от значимите локални групи на българите мюсюлмани (наричани традиционно българо-мохамедани или „помаци“) — тези българи и днес живеят по места, където богомилското учение е било особено силно (Западните Родопи съвпадат с богомилската „църква Драговичия“, Македония — с „църквата България“ според западните извори), което показва близостта в съдбата на „еретиците“ в Босна и българските земи.

(Днес положението е още по - трагично, защото наред с атеизма, източните култове, езичеството, сектите, ересите и субкултурите душите ни крадат и псевдоправославните новостилни еретици, водени от покатоличени "патриарх" и "митрополити" масони бизнесмени. – б.р.)

През вековете на отдалечаване от вярата, дуализмът в различните идеологии се утвърждава в западния мисловен модел. Тезата трябва да се сблъска с антитеза, за да се роди синтез. Така бяха финансирани и поддържани комунизма на Изток и капитализма на Запад, за да бъдат сблъсквани и от тяхната битка да се роди днешният глобализъм - базата на

Новия световен ред, на единната антinationална и антихристиянска територия, върху която сега се изгражда свръхдържавата на последните времена – Империята на Антихриста.”

Но да се върнем към началото и основите на тези процеси.

Банковата система слага началото си във Вавилон преди около 3000 г. (*Willard Cantelon, The Day the Dollar Dies, p. 52.*)

Причината за откриването ѝ е

Следва продължение...